

Emil

De två äppelträden får vara stolpar. Ett riktigt fotbollsmål är större, men om han lär sig skjuta in bollen i en mindre öppning så kommer det väl bara bli lättare att träffa målet när han ska göra det på skolans fotbollsplan? Det måste vara möjligt att lära sig. Alla andra kan ju.

Emil tar elva steg rakt ut från den tänkta linjen mellan träden. Sen lägger han ner bollen och låtsas att Liam eller Oliver står där mellan stammarna, bredbent och redo att slänga sig handlöst åt vilket håll som helst för att hålla nollan. Emil fick prova att vara målis i fredags och kunde knappt andas när han hade slagit raklång i grusplanen för andra gången. Helt i onödan var det, dessutom. Noah sköt i mål ändå, högt över Emils flaxande armar, och de andras skratt följde bollen in i nätet.

Nej, målvakt tänker han absolut inte bli. Men om han

åtminstone lär sig sparka bollen i rätt riktning, kan han kanske vara med och spela utan att Wille himlar med ögonen eller tittar åt ett annat håll, som om han inte ens såg.

Som om de inte hade varit vänner i evigheters evighet.

Som om de inte hade skojar minst tusen gånger om sportidioter och folk som tror att de är så himla coola för att de kan knuffa bollar hit och dit.

Men det var innan de spelade fotboll på idrotten och Wille dribblade rakt igenom försvaret och gjorde mål på Shamun. Emil hade ingen aning om att Wille kunde spela fotboll. Det visste nog inte Wille själv heller. Men nu vet alla, och varje gång de springer mot planen ropar de på honom. Om Wille är med blir det jämna lag, säger de.

Om Emil också är med blir det ju ojämnt igen, så tyvärr går inte det. Det förklarade Wille med beklagande röst igår. Som om Emil var dum i huvudet. Klart han fattar att ingen vill ha en värdelös spelare på planen.

Emil sväljer för att få bort den klibbiga känslan i halsen, tittar stint mot låtsasmålet och sparkar till. Han träffar snett, bollen skruvar sig en bit över gräset men når inte ens fram till trädet den var på väg mot. Till och med ungarna på föris sparkar bättre.

Då kommer pappa ut genom altandörren. Han har träningssockorna på sig.

– Men vad skådar mitt norra öga? säger han med rösten skummande av förtjusning. Spelar du fotboll, Emil? Är du sjuk?

Emil blänger irriterat.

– Nej, men vi har fotboll på idrotten, säger han. Och jag suger!

Pappa ler.

– Man blir ju ingen Messi av att sitta framför datorn all sin lediga tid, säger han. Vill du ha hjälp? Jag kickade rätt mycket förr i tiden.

– Det hörs, säger Emil.

– Va?

– Att det var förr i tiden, säger Emil. Som du ”kickade”.

– Åja, säger pappa. *Så* gammal är jag inte!

Han pekar på äppelträden.

– Är det där målet?

Emil vill helst att pappa ska gå in och kolla på Rapport eller vad han nu brukar göra så här dags. Det här är jobbigt nog utan hans hurtiga hjälpsamhet. Men det skulle bli krångligt att förklara och pappa verkar tycka att det är alldeles underbart att Emil plötsligt bestämt sig för att bli en ny Messi. Eller åtminstone inte bara *a total mess*, som han är nu.

– Mm, mumlar Emil. Det är ju lite för litet, kanske, men ...

Pappa studsar ner från altanen, passar bollen till Emil och joggar sen raskt mot mållinjen. Där ställer han sig i målvaktsposition med utbredda armar och flyttar tyngdpunkten från fot till fot. Nu syns det verkligen hur litet målet är. Om pappa kastar sig mot någon av stolparna för

att fånga bollen kommer han antagligen att slå i skallen och tuppa av.

– Kom igen då! hojtar han. Skjut!

Emil suckar, men gör i alla fall ett försök. Den här gången träffar han faktiskt lite bättre och bollen rullar ända fram till målet, där pappa lätt hejdar den med foten.

– Vad var det där för en tåfjutt? flinar han. Du får väl ta i lite!

Han skickar tillbaka bollen och Emil låter irritationen strömma ner i benmusklerna och sparkar hårdare. Men då blir det snett igen. Bollen far iväg mot altanen. Pappa tittar förvånat efter den.

– Ser du? fråser Emil. Jag suger! Och jag hatar fotboll!

Det ledsna klippet trycker sig ut genom ilskan och det bildas liksom små sprickor i rösten. Emil ser på pappas min att han hör det.

– Men lilla gubben, säger han och hämtar bollen. Vi fixar det här. Jag ska visa dig. Ta det lugnt, bara.

Pappa anstränger sig verkligen. Han visar hur man skjuter ett långskott, hur man använder bredsidan av foten för att passa en lagkamrat under uppspelet, hur man lyfter bollen om man vill lobba och hur man tar ner den

om man får en hög passning.

– Se till att hålla bollen nära dig när du dribblar, säger han. Då blir det svårare för motståndaren att ta den. Ser du? Försök ta den ifrån mig nu! Jamen, försök, då!

Det är mörkt ute, Emil är hungrig och han hatar fotboll. Ännu mer än förut. Han vill sätta på Youtube och titta på *Critical role* där de rullar tärningar istället för bollar.

– Kan vi gå in nu? frågar han. Vi måste ju äta och så har jag några mattetal som jag inte är klar med.

Pappa dribblar runt ett par varv på den höstsura gräsmattan, som om han har svårt att slita sig, men sen lyfter han i alla fall upp bollen och följer med in.

Dagen därpå sticker Liam till vaktis för att låna en fotboll redan på förmiddagsrasten.

– Häng med ut och trixa, Wille! ropar Noah när han skyndar förbi.

Noah, som aldrig ens pratade med Wille före den där idrottslektionen. Noah, som inte ens verkade veta att Wille och Emil *fanns*.

Nu är det bara Emil som inte finns. Förutom kanske lite för Wille, som möter Emils blick medan fötterna trampar

otåligt under honom. Det syns hur väldigt gärna han vill följa med Noah och trixa.

– Är det okej? frågar han.

Som om Emil skulle kunna neka honom.

– Pappa lärde mig lite igår, säger Emil. Vi övade i trädgården hela kvällen. Han spelade mycket fotboll förr, tydligen.

Varför berättar han det? Han blev ju typ noll procent bättre på fotboll under de där timmarna med pappa. Willes vädjande uttryck blandas med något annat. Hopp? Tvivel?

– Jaså? säger han. Vill du hänga med ut då? Övade du på att trixa också?

– Nej, säger Emil. Inte det. Men om ni ska spela på lunchen sen, så kanske ... Om du tror att det är okej med ... dem?

Wille flackar lite med blicken innan han svarar.

– Det går nog, säger han. Om du har tränat sen sist.

– Mm, säger Emil.

Sen ser han efter Wille som springer för att hinna ifatt de andra, svänger åt vänster och försvinner nerför trapporna.

Plötsligt har hela klassen gått ut och Emil står ensam vid klädkrokarna. Kanske kan han smyga in i hörnet bortom grupprummet och slippa gå ut alls? Fast Johanna brukar alltid ta en tur i korridoren och kolla att ingen stannat inne.

Emil går med långsamma steg mot trappan. Klibbet i halsen är tillbaka och det tar emot när han sväljer. Innan de hade fotboll på idrotten spelade alla sportfånar basket på rasterna. Det gjorde de en stor del av vårterminen i femman också. Tänk om de kommer att hålla på med fotbollen lika länge?

Fast Wille kanske tröttnar tidigare. Han har ju inte så mycket tålamod. När han och Emil spelar dataspel är det nästan alltid Wille som blir uttråkad först. Fast det kanske han inte skulle bli om det var Noah och Shamun han spelade med? För det är ju klart att det är mycket roligare och mer spännande att göra saker med dem än med Emil.

Det regnar lite. Små, små droppar som mer liknar en tunn slöja än ett riktigt regn. Emil tittar inte mot gården, men han hör bollen studsas iväg på asfalten när någon tappar den.

– Trettiofyra, rapporterar Shamun. Elis leder fortfarande med sextioåtta. Din tur, Wille!

Längs hela byggnaden löper ett utskjutande tak som skydd mot väder och vind. Emil går intill väggen, bort från platsen där de andra tävlar. Vid hörnet tar taket slut och han stannar upp och lutar axeln mot tegelväggen. Därifrån ser han in på lågstadiets gård.

Den stora klätterställningen som tronar mitt i sandlådan sattes upp när han och Wille gick i tvåan. Då var metalldelarna blanka och brädorna nymålade. Alla ville

förstås klättra där, så under skoltid var det alltid trångt och bråkigt. Emil och Wille brukade sticka dit på eftermiddagarna när alla andra hade gått hem. Då hade de oftast rutschkanorna, stegarna och näten för sig själva. Högst upp i ställningen finns ett litet hus, som en koja, där de kunde spionera genom gluggarna innan de åkte ner för den stora rutschkanan. Ibland satt de bara stilla i kojans och pratade. Willes föräldrar höll på att skilja sig då och han var ofta ledsen.

Den gången tyckte de att kojans var jättehögt upp. Nu skulle Emil nog kunna nå den med fingertopparna om han sträcker sig.

Plötsligt ringer det in. Emil rycker till. Har han stått här och glott på lågstadiegården i tio minuter? Han måste ha råkat gå för långt ut, för han är blöt i ansiktet. Han vänder blicken uppåt, ser taket ovanför sig och fattar plötsligt att det våta på kinderna inte är regn. *Shit!* Han torkar sig snabbt med båda händerna. Tänk om någon har sett honom stå här och lipa!

Emil biter sig hårt på insidan av kinden för att få kontroll över känslorna. Han blinkar några gånger och går sen raskt mot dörrarna. Är han rödögad? Bäst att undvika att titta upp eller prata med någon innan han har kunnat kolla.

Snabbt svänger han in i korridoren på första våningen och lånar femmornas toa. Ser sig noga i spegeln. Det är inte så farligt. Märks nog inte ens, om man inte vet. Emil

sköljer av ansiktet, torkar sig med en pappershandduk, drar fingrarna genom håret och går sedan upp för trappan till sexornas.

Där är det trångt nu. Emil tar sig fram till väggen med klädkrokarna och stannar en bit från klassrumsdörren.

– Tja!

Det är Wille som kommer. Han är röd om kinderna och fuktrufsigt i håret.

– Hur många klarade du? frågar Emil, för det är väl det man ska fråga när någon har varit och trixat med sina nya kompisar.

– Femtiofyra, säger Wille stolt. Fler än Noah!

– Fast inte lika många som Elis alltså, säger Emil.

Wille skakar förvånat på huvudet.

– Stod du och smygtittade någonstans?

– Jag råkade höra, bara, säger Emil.

– Okej ...?

Emil ser på Wille. Varför låter han så konstig? Det är väl inte precis någon hemlighet hur många gånger var och en lyckas studsa bollen? De sa ju det högt och tydligt när han gick förbi.

Wille verkar fundera några sekunder till, sen rycker han plötsligt på axlarna och säger:

– Jag frågade Oliver i alla fall, och han snackade med Noah. Du kan vara med och spela på lunchen, om du vill. Om du typ inte ...

– Inte vadå?

– Inte är i vägen, eller så.

– I vägen?

Wille skruvar på sig.

– Ja, du vet, säger han.

– Okej, säger Emil. Ska jag hålla mig undan om bollen kommer åt mitt håll, eller? Typ göra minsta möjliga skada?

– Nej, men äsch! säger Wille. Det är väl klart att de inte menar så!

– Är det? frågar Emil.

Wille rycker på axlarna igen.

– Alltså, det är ju ingen som *tingar* dig att vara med, säger han.

– Vilken tur, säger Emil.

Wille himlar med ögonen så där som han gjorde när Emil sparkade ut bollen över sidlinjen i tisdags.

Just då öppnar Johanna dörren och Emil kan gå in och sätta sig på sin plats. Det gör ont i magen. Han vill inte bråka med Wille och han vill absolut inte vara sur och efterhängsen. Självklart är det kul för Wille att de andra tycker att han är bra och vill ha honom med. Emil borde vara glad för hans skull. Han sneglar försiktigt åt Willes håll. Skulle *han* vara glad för Emils skull om det var tvärtom? Och skulle Emil ha stuckit ifrån Wille och spelat med Noah och Shamun om han, som genom ett trollslag, förvandlats från en mess till en Messi?

Det är omöjligt att veta.

Men nu känner han i hela kroppen att han absolut inte

vill vara med och spela på lunchen. Det kommer bara att bli fel.

När det ringer ut går Wille och äter med Liam och Oliver.

Emil går en bit bakom, tar lite mat och sätter sig vid ett annat bord än han brukar. Det är värre att sitta och äta tillsammans med Willes tomma stol än att sitta i utkanten av bordet där Agnes, Sofi och Sanna äter. Johanna och en specialpedagog kommer också och sätter sig där och då blir det inte längre ett glapp mellan Emil och de andra. Åtminstone inget synligt glapp.

Efter maten vet han inte vad han ska göra. Han skulle ju kanske kunna gå och titta på matchen, ropa *heja* när Wille har bollen och visa att han vill vara hans kompis i alla fall. Men det tar emot. Ju mer det låter bortifrån fotbollsplanen, desto mindre vill Emil gå dit. Kanske kan han gå bort till bänken bakom vaktis och kolla om den är ledig? Där kan man sitta ifred om man har tur.

Då hör han någon ropa.

– Emil! Vänta!

Emil vänder sig om och ser ett helt gäng komma halvspringande mot honom. Det är Nour, Fatima, Hugo och Alvin. Hugo och Alvin går i parallellklassen. Emil har knappt pratat med dem. Vad vill de? Har det hänt något?

– Vi kollade på första säsongen av *Stranger Things* i helgen, säger Fatima. Och så fick vi lust att spela DnD.

– *Dungeons and Dragons*, förklarar Hugo som om Emil inte skulle veta vad DnD är.

– Jag visste att Patrik på fritids är en DnD-nörd, säger Alvin, så vi snackade med honom och han kan tänka sig att köra en första session med oss. Han är nog en bra Dungeon Master, men sen måste vi fortsätta själva och ärligt talat ... jag tror inte att någon av oss kan tillräckligt mycket.

– Och då kom jag att tänka på *dig*, säger Nour. Du höll ju föredrag om *Dungeons and Dragons* på svenskan i våras! Vårsta experten, lät det som!

Emil ser förvirrat från den ena till en andra och känner att han blir lite varm om kinderna.

– Alltså, hm, mumlar han, jag brukar spela lite online bara. Och kolla på *Critical role* på Youtube, såklart. Matt Mercer är grym. Världens bästa DM.

– Vi får låna böckerna av Patrik, säger Fatima. Om vi är superrädda om dem. Fast vi får inte ta hem dem, så vi kan bara spela på fritidsgården.

– Jag har böckerna hemma, säger Emil. Inte alla, men jag har de tre viktigaste. Fast alltså, det tar ju lite tid att sätta ihop en kampanj och vi måste fylla i *character sheets* och räkna ut allas stats och ...

– Jag *sa* ju det! avbryter Nour och ser triumferande på de andra. Emil är grym på DnD!

Hugo lägger högtidligt en hand på Emils axel.

– Då är du härmed utsedd till vår Dungeon Master, säger han. Ställer du upp?

Emil har svårt att få tag i rösten. Den har liksom svimmat

av förvåning och ligger nu platt på rygg någonstans nere i magen. Men han lyckas nicka, i alla fall. Och le lite. *Om han ställer upp?* Någon gång kanske han kan berätta för dem att det här ögonblicket i duggregnet på skolgården antagligen var det bästa i hela hans liv. Fast det kan han ju inte säga nu, förstås. Det skulle vara superpinsamt. Men le och nicka kan han.

– Wille får förstås vara med om han vill, säger Fatima. För ni är ju kompisar. Men inte fler än så, tycker jag. Annars tar varje runda så lång tid. Jag vill i alla fall vara wood elf! En ranger, kanske.

– Tiefling, säger Nour. Bard, tror jag. Om det är okej?

– Alltså, vänta nu, säger Emil som har lyckats skaka liv i rösten igen. Vi måste ha något att skriva på! Kom!

De skyndar över gården till expeditionen där de ber om linjerade papper och ett par pennor. Sedan träng-er de ihop sig på en av bänkarna under det utskjutande taket och börjar göra en lista över vilka alla vill vara. Emils huvud är redan fullt av idéer. Han har drömt om att få göra en riktig kampanj i evigheter och föreställer sig redan hur han ska skicka ut spelarna i en uråldrig, mystisk skog där underliga folkslag väntar dem. Kanske ska de få söka efter något, en skatt av något slag? Eller så ska de befria någon som sitter fången i ett gammalt slott. I källaren. Emil känner sina egna hjärtslag alldeles tydligt.

– Kan jag vara paladin istället? frågar Fatima.

- Mm, säger Emil, fast det är ganska svårt med mycket magi och sådant, men jag kan läsa på lite.
- Munk då?
- Ja, hellre det.
- Jag vill vara barbar! säger Hugo.
- Det är du väl redan? säger Nour och alla skrattar.

När det ringer in har Emil nästan glömt att Wille har spelat fotboll hela rasten och att han gick till maten med Liam och Oliver. Han flinar lyckligt mot honom när han kommer in i korridoren, svettig och andfådd.

– Vi är några som ska spela DnD, säger han så fort att orden nästan snubblar över varandra. Och jag ska vara DM! Vill du vara med?

Wille ser häpet på honom.

- Eh, ja ... det låter kul. När?
- I helgen, kanske. Alla skulle kolla om de kunde efter skolan på fredag. Det skulle ju vara kul om vi kunde köra fredag, lördag och söndag.

– Noah och de andra ska träna fotboll på lördag, säger Wille. Jag sa att jag kanske skulle komma dit. Fast det är ju inte nödvändigt, såklart.

– Men det är väl på dagen? säger Emil. Du kan ändå

spela DnD med oss på kvällen, om du vill. Hugo och Alvin i 6B är med. Och Nour och Fatima.

Emil ser hur det drar ett stråk av oro över Willes ansikte.

– Jag känner inte Hugo och Alvin så bra, säger han. Och jag kan inte alls så mycket om DnD som du. Är det verkligen okej med de andra att jag är med?

– Såklart, säger Emil.

Just då flimrar en mening fram inuti honom, landar på tungan. Det är Willes ord; ”alltså, det är ingen som tvingar dig”. Men Emil släpper inte ut dem. För han är så glad nu. Det är ju inte säkert att Wille har tillräckligt med tålamod för långa DnD-sessions, men han ska åtminstone få försöka. Och Emil har tärningar så att det räcker till alla. ●